

Els bisbes d'Ucraïna visiten el Papa emèrit

Benet XVI, papa emèrit, apareix molt poc en públic. Viu en el silenci i en la pregària, com va dir que faria quan va renunciar. Però el 21 de febrer va rebre els bisbes d'Ucraïna, com mostra aquesta foto en què els bisbes reben, agenollats, la seva benedicció. Aquests bisbes feien la visita *ad limina*, i després de ser rebuts pel papa Francesc van demanar de trobar-se amb el papa emèrit Benet XVI, que els rebé en els jardins vaticans prop de la gruta de la Mare de Déu de Lourdes i els va manifestar el seu dolor per la situació d'enfrontaments bèl·lics que es viu al seu país.

GLOSSA

Passar fent el bé

Caminant per un carrer cèntric vaig veure, uns metres enllà, un captaire que demanava almoïna assegut a terra. Quasi alhora, d'un bar proper sortia un noi d'entre setze i divuit anys. Portava en una mà un refresc i, a l'altra, un cafè amb llet en un got per emportar. S'apropà al captaire i li lliurà el cafè amb llet. Intercanviaren unes paraules i el noi continuà el seu camí amb el refresc a la mà. Suposo que, una estona abans, el noi que anava pensant a beure un refresc, en veure el captaire al carrer, entrà al bar i comprà les begudes per a tots dos. «L'home just viu rectament i obra el bé [...]. No oprimeix ningú, restitueix les penyores als deutors i no roba mai res. Comparteix amb el famolenc els seus aliments i dona vestits al qui no en té» (Ez 18,5.7).

Caminar veient el que succeeix al nostre entorn. Veient i mirant. Sentint i escoltant. Vivint i ajudant a viure. Copsar on sóc, amb qui camino, qui resta a la vora del camí. Detectar-hi els més petits, els qui estima el Senyor, i donar-hi resposta. Saber posar en pràctica els ensenyaments apresos en la lectura

de la Paraula de Déu, en la catequesi, en el moviment o en el grup apostòlic, en les homilies dominicals, en la pregària personal o compartida... Descobrir les situacions de passió i mort que viuen tantes persones i que actualitzen la passió i la mort en la creu de Jesús, també les situacions de resurrecció que fan present la bondat i l'amor del Pare de tots. Descobrir la presència de Déu, bategant ben viva, en el món. Seguir el camí del Mestre. «Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va ungir amb l'Esperit Sant i amb poder, com va passar fent el bé [...] perquè Déu era amb ell» (Ac 10,38).

Passar pel món fent el bé. Una proposta a l'abast de les persones de totes les edats i condicions. Només cal deixar-se portar per la llei de l'amor. Com va fer el noi del relat i com cal confiar que seguiran fent ell i tants d'altres que, amb mirada atenta al seu entorn, volen estimar el proïsme i així, també, estimar Déu. Perquè la nostra fe no es queda tancada en un lloc; la nostra fe és, com el cafè amb llet del noi, per emportar... i compartir!

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Contemporanis de Jesús

Ales portes de la gran celebració del Misteri Pasqual hom ha d'intensificar el que ja al llarg del camí quaresmal ha anat practicant. Ha de fer un esforç per recuperar la interioritat (no perquè ara està de moda), una concentració de la mirada en allò essencial de la vida (per no veure's distret i alienat en el que és superflu), una aproximació cordial i afectiva a la persona de Jesucrist (evitant elucubracions i discussions). L'itinerari de la Quaresma no ha tingut cap més objectiu que arribar més predisposats a viure aquest moment.

Aprofitem tots els recursos que tenim al nostre abast. Ens hi ajuda la religiositat popular, amb les seves imatges, processons, desfilades, tradicions: aconseguir crear un ambient i estimular la nostra sensibilitat. Ens hi ajuda, sobretot, la mateixa litúrgia, carregada d'una rica simbologia i belles pregàries. Però ¿seria demanar molt, que tot ens permetés trobar-nos cara a cara i al costat de la persona viva de Jesucrist?

Ja vam recordar en aquestes pàgines el conegut camí d'oració que santa Teresa d'Àvila va triar per accedir a Jesucrist: veure'l sempre proper, com ens narren els Evangelis, segons la seva humanitat. Avui ens ajuda saber que aquesta proximitat de Jesús era apreciada particularment per la santa quan el contemplava patint com nosaltres:

«Tenía este modo de oración: que como no podía discurrir con el entendimiento, procuraba representar a Cristo dentro de mí, y me encontraba mejor —a mi parecer— en los lugares donde le veía más solo; me parecía que estando solo y afligido, como persona necesitada, me había de admitir a mí... Muchos años las más noches antes que me durmiese, cuando para dormir me encomendaba a Dios, siempre pensaba un poco en este paso de la oración del huerto, aun desde que no era monja, porque me dijeron se ganaban muchos perdones.» (Vida 9,4)

El secret està, no tant a projectar sobre Jesús la nostra experiència, sinó a portar la seva al nostre moment present i deixar-nos afectar per ella. És a dir, verificar que el que Ell va viure —«les seves flaqueces i treballs»— és realment nostre i de tota la humanitat. I així arribar a compartir per amistat el seu dolor. Segons llegim a *Cuentas de Conciencia*, el Diumenge de Rams de 1571, santa Teresa es veu embargada per la visió de la sang de Crist, el sofriment que va significar la Passió. Però el que arriba a copsar és el significat d'aquest sofriment: «És per nosaltres, no ens faltarà la misericòrdia. El que en Crist és sofriment es tradueix en goig per a nosaltres». Al cap de pocs dies experimem intensament el sofriment de la Passió de Jesús, per passar tot seguit a participar de l'alegria pasqual.

Nosaltres sabem que el protagonista d'aquests dies és Jesucrist. No pot ser de cap més manera. Però en Ell ens sentim contemporanis de tot el sofriment de la humanitat. Les escenes de la Passió desperten els nostres ressorts més sensibles, per accedir a Jesús mateix, en qui reconeixem tants rostres contemporanis que ploren el seu propi calvari: nens víctimes de ruptures familiars, d'abusos o d'exploració; famílies que sobreviuen precàriament; cristians perseguits i massacrats, gent abandonada i ferida en la seva dignitat, pobles i gent sistemàticament víctimes de la violència... i un interminable etcètera.

Si l'Esperit ens permet arribar al fons d'aquesta experiència, sens dubte ens conduirà a ser també contemporanis del Crist Ressuscitat.

Naturalment Crist continuarà patint en la humanitat, però amb Ell podrem travessar el dolor sense perdre l'alegria.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

ALBERT FIGUERAS

70 vegades 7

Si hi ha una cosa que no ha canviat en els 70 anys de vida de Càritas Diocesana de Barcelona és el servei que ofereix d'acollida i d'acompanyament de les persones que viuen situacions de vulnerabilitat. L'evolució de l'acció social de l'entitat, a través d'històries de persones a les quals ha acompanyat i acollit, ha quedat plasmada en el llibre *70 vegades 7* (Plataforma Ed.) d'Albert Figueras.

El títol és molt suggerent i evangèlic...

Vàrem donar voltes al 70... i aviat va sortir *70 vegades 7*, perquè les històries que s'hi expliquen passen en una setmana. Però a ningú no se li escapa una segona lectura relacionada amb la idea de persistir, sense defallir d'intentar les coses una vegada i una altra.

Què transmet el llibre?

La feina extraordinària —poc coneguda i menys reconeguda— dels treballadors socials. Entitats com Càritas contribueixen a trobar solucions quan sembla que ja no n'hi ha. Imagineu què passa quan una dona surt de treballar, la policia li demana papers i, per no tenir-ne, la volen tornar al seu país aquella mateixa tarda? I la seva filla és amb una veïna i no la pot anar a buscar per endur-se-la; i, a sobre, és cap de setmana... Sort que a l'altra banda d'algun telèfon sempre hi ha persones preparades per intentar trobar una solució.

El contacte amb Càritas li ha canviat la vida?

He parlat amb persones que es dediquen a millorar una mica la vida de qui es troba en situacions desesperades. No pots escoltar i quedar-te tan ample... El repte ha estat intentar transmetre aquesta sensació i donar a conèixer històries de superació i històries de fracàs, angoixa i alegria, ràbia i satisfacció. Empatia. Humanitat.

Òscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pel servei

Senyor,
Posa'ns al servei
dels nostres germans
que viuen i moren
en la pobresa i en la fam
per tot el món.
Confia'ns-els a nosaltres, avui;
dóna'ls el pa de cada dia
juntament amb el nostre amor
ple de comprensió,
de pau i de joia.

Senyor,
fes que miri de confortar
i no de ser confortada,
que miri de comprendre
i no de ser compresa,
que miri d'estimar
i no de ser estimada;
perquè oblidant-se d'un mateix
hom es retroba,
perdonant som perdonats
i morint es ressuscita a la vida eterna.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

A favor de la salut mental

Mi obligació como profesional de la salud mental es advertir a los padres en general —tanto de familias íntegras como de familias separadas— que estén en conflicto que, mientras más duren sus trifulcas, más problemas tendrán sus hijos. ¿A que esto parece fácil de entender? Pues no se crea, porque a muchos no les acaba de entrar en la cabeza...

Se ha comprobado que los niños de familias en las cuales continúa un alto nivel de conflicto entre los padres dos años después de la separación, exhiben mayor impulsividad y conductas agresivas que los niños de familias íntegras, pero que, a su vez, los niños de familias separadas con bajo nivel de conflicto son menos agresivos que los que tienen familias íntegras pero conflictivas.

Vuelvo a poner el mayor énfasis sobre la estricta «conflictividad entre los padres» como principal causa de los trastornos entre los hijos. Es cierto que los niños de familias separadas evidencian más alto nivel de ansiedad, menor autoestima y mayor tendencia depresiva que los de familias íntegras, pero estas diferencias sólo están presentes cuando la conflictividad entre los padres sigue siendo alta después de la separación. Es decir, cuando el conflicto postseparación entre los padres es bajo no hay diferencia entre los niños de familia intacta y de familia separada.

No me cansaré de repetir que la estabilidad de una buena relación entre los padres es el clima en que queda más consolidada y asegurada la buena salud mental de los hijos.

Dr. Paulino Castells

(Crecer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La Mujer al pie de la Cruz

En el ángelus del día 8 de marzo, el Papa saludó, oró y bendijo a las mujeres, que «nos transmiten —dijo— la capacidad de entender el mundo con ojos diversos, sentir las cosas con corazón más creativo, más paciente, más tierno». Un gran aplauso acogió sus palabras.

«En la hora suprema de la nueva creación», a los pies de la cruz, encontramos a la Mujer. Cristo nos lleva a María: «Mujer, ahí tienes a tu hijo», «ahí tienes a tu Madre» (Jn 19,26-27). María es *madre firmísima*, es *mujer del dolor* y, al mismo tiempo, *de la vigilante espera* de un misterio, más grande que el dolor, que está a punto de cumplirse. Desde su fe, ve brotar el nuevo futuro y aguarda con esperanza el mañana de Dios.

«Dos mujeres —María y la Iglesia— llevan adelante la esperanza que es Cristo.»

Santa Teresa, mujer, fiel hija de María y de la Iglesia, en uno de sus bellos poemas canta: «En la cruz está la vida / y el consuelo, / y ella sola es el camino / para el cielo.»

A los pies de la cruz «también miramos nuestra pequeña alma, que jamás se perderá si continúa siendo también una mujer cercana a estas dos grandes mujeres que nos acompañan en la vida: María y la Iglesia».

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

30. ■ Dilluns Sant (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Is 42,1-7 / Sl 26 / Jn 12,1-11]. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. ■ Dimarts Sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jn 13,21-33.36-38]. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

1. ■ Dimecres Sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Venanci, bisbe i màrtir; sant Hug, bisbe; santa Teodora, màrtir; beat Nuño Álvares Pereira, religió carmelità.

2. □ Dijous Sant [Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jn 13,1-15]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR). Santa Maria Egípcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitard.

3. ■ Divendres Sant [Celebració de la Passió del Senyor: Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16; 5,7-9 / Jn 18,1-19,42]. Sant Sixt I, papa, mr.; sant Nicetas, abat.

4. ■ Dissabte Sant. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

Comença el temps de Pasqua

5. □ † Diumenge vinent, Pasqua de Resurrecció del Senyor (litúrgia de les hores: pròpia). [Vetlla: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6,3-11 / Sl 117 / Mc 16,1-7. Missa del dia: Ac 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jn 20,1-9 (o bé: Mc 16,1-7). Per a la missa vespertina, l'Evangeli pot ser: Lc 24,13-35]. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua). Santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

DIUMENGE DE RAMS O DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

Del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em do no per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; / que el salvi, si tant se l'estima.» R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de malfactors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meua roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, / fills de Jacob, glorifiqueu-lo, / reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

De la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de capturar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc (Mc 14,1-15,47) (Fragment final)

C. Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien: S. «Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu.» C. També se'n burlaven els grans sacerdots, comentant amb els mestres de la Llei: S. «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu i nosaltres, quan ho veurem, creurem en ell.» C. També li feien retrets, els qui havien estat crucificats amb ell.

Jesús llançà un gran crit i expirà

C. Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: † «Elohi, Elohi, lamá sabactani?» C. Que traduït vol dir: † «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» C. Alguns dels qui eren allí deien: S. «Mireu com crida Elies». C. Un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia: S. «Deixeu, a veure si ve Elies a desclav-lo». C. Jesús llançà un gran crit i expirà.

(Aquí tothom s'agenolla, i fa una pausa.)

C. En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió, que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat, digué: S. «És veritat; aquest home era Fill de Déu». C. També hi havia unes dones mirant-s'ho de lluny. Entre elles hi havia Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume el menor i de Josep, i Salomé, que havien seguit Jesús quan era a Galilea i el proveïen amb els seus propis recursos; n'hi havia també moltes altres, que havien pujat amb ell a Jerusalem.

Josep féu rodolar una pedra per tancar l'entrada del sepulcre

C. Ja cap al tard, com que era divendres, a punt de començar el repòs del dissabte, Josep d'Arimatea, membre honorable del sanedrí, que esperava també el Regne de Déu, va atrevir-se a anar a trobar Pilat i a demanar-li el cos de Jesús. Pilat s'estranyà que ja fos mort. Cridà el centurió per informar-se'n, i un cop ho sabé per ell, donà el cos a Josep. Josep comprà un llençol, desclavà Jesús, l'amortallà amb el llençol i el posà en un sepulcre tallat a la roca. Després féu rodolar una pedra per tancar l'entrada del sepulcre. Maria Magdalena i Maria de Josep miraven on l'enterraven.

Lectura del llibre de Isaïes (Is 50,4-7)

Mi Señor me ha dado una lengua de iniciado, para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabilaba el oído, para que escuche como los iniciados. El Señor me abrió el oído; y yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me apaleaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salivazos. El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

Salm responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre, si tanto le quiere.» R.

Me acorrala una jauría de mastines, / me cerca una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suertes mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / Fieles del Señor, alabadlo; / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marcos (Mc 14,1-15,47) (Fragmento final)

C. Los que pasaban lo injuriaban, meneando la cabeza y diciendo: S. «¡Anda!, tú que destruías el templo y lo construías en tres días sálvate a ti mismo bajando de la cruz.» C. Los sumos sacerdotes con los escribas se burlaban también de él, diciendo: S. «A otros ha salvado, y a sí mismo no se puede salvar. Que el Mesías, el rey de Israel, baje ahora de la cruz, para que lo veamos y creamos.» C. También los que estaban crucificados con él lo insultaban.

Jesús, dando un fuerte grito, expiró

C. Al llegar el mediodía, toda la región quedó en tinieblas hasta la media tarde. Y, a la media tarde, Jesús clamó con voz potente: † «Eloi, Eloi, lamá sabctani.» C. Que significa: † «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?» C. Algunos de los presentes, al oírlo, decían: S. «Mira, está llamando a Elías.» C. Y uno echó a correr y, empapando una esponja en vinagre, la sujetó a una caña, y le daba de beber, diciendo: S. «Dejad, a ver si viene Elías a bajarlo.» C. Y Jesús, dando un fuerte grito, expiró.

(Todos se arrodillan, y se hace una pausa.)

C. El velo del templo se rasgó en dos, de arriba abajo. El centurión, que estaba enfrente, al ver cómo había expirado, dijo: S. «Realmente este hombre era Hijo de Dios.» C. Había también unas mujeres que miraban desde lejos; entre ellas, María Magdalena, María, la madre de Santiago el Menor y de José, y Salomé, que, cuando él estaba en Galilea, lo seguían para atenderlo; y otras muchas que habían subido con él a Jerusalén.

José rodó una piedra a la entrada del sepulcro

C. Al anochecer, como era el día de la preparación, víspera del sábado, vino José de Arimatea, noble senador, que también aguardaba el reino de Dios; armándose de valor, se presentó ante Pilato y le pidió el cuerpo de Jesús. Pilato se extrañó de que hubiera muerto ya; y, llamando al centurión, le preguntó si hacía mucho tiempo que había muerto. Informado por el centurión, concedió el cadáver a José. Este compró una sábana y, bajando a Jesús, lo envolvió en la sábana y lo puso en un sepulcro, excavado en una roca, y rodó una piedra en la entrada del sepulcro. María Magdalena y María la de José observaban dónde lo ponían.

COMENTARI

Jesús avança cap a la passió

Jesús agonitzant a la creu s'apropia de la pregària de lamentació del salm 22 (21), d'on reprèn (vegeu 15,34) la frase que fa de tornada del salm responsorial: «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?»

Aquest salm és ple de desolació, amb imatges colpidores. L'orant, embolcallat pel sofriment i a punt de morir, sent el silenci de Déu i l'hostilitat dels homes.

Però, tot de sobte, la pregària es torna una espera confiada en l'ajut del Senyor i una acció de gràcies que vol compartir amb el poble d'Israel. Al començament de la setmana de passió, aquesta pregària ens introdueix ade-

quadament en la celebració del misteri pasqual de Jesús mort i ressuscitat.

L'Ungit del Senyor, el Messies, que ha estat acollit a Jerusalem per les multituds que cridaven «hosanna!», és el mateix Jesús que, uns dies després, ha estat entregat als seus enemics i clavat a la creu.

Els dos moments no es poden separar, com tampoc no es poden separar la mort en creu i la resurrecció. Sant Marc narra el relat de la Passió amb un estil descarnat, tot accentuant el caire dramàtic i desconcertant de la passió de Jesús, que és interpretada com l'acompliment de la missió històrica de Jesús. Tot l'evangeli de Marc està orientat a la passió de Jesús, fins al punt que s'ha dit que l'evangeli de Marc és un relat de la Passió amb una llarga

introducció. Amb gran llibertat, Jesús recorre el camí de la seva vida que té com a final la creu. Per a ell, la mort en creu no és un incident inesperat, sinó una veritable elecció. Aquesta llibertat sobirana de Jesús és expressió de la seva obediència total al Pare. És el que ens recorda sant Pau a la segona lectura: «S'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu». Aquí, al peu de la creu, el centurió confessà: «És veritat; aquest home era Fill de Déu». Paradoxalment, només qui segueix Jesús fins al lloc de la crucifixió pot reconèixer la divinitat de Jesús i proclamar-lo Fill de Déu. És aquí on Déu revela el seu amor gratuït que ens salva.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

XXXVI Trobada de santuaris de Catalunya i Balears. Va tenir lloc el 9 i 10 de març, a Vic, amb la presència dels representants de les diverses diòcesis, del bisbe Agustí Cortés, encarregat de la Tarraconense d'aquest àmbit pastoral, i del bisbe Romà Casanova, ordinari del lloc. Es van aprofundir diverses temàtiques: la relació entre l'exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium* i els santuaris, la seva dimensió d'espai de silenci i pregària, de contemplació a través de la natura, i d'expressió de l'espiritualitat popular.

Diverses iniciatives de Mans Unides.

Un grup de voluntaris ben actiu és el de Vilanova i la Geltrú. Del 23 al 28 de febrer van organitzar una exposició fotogràfica titulada «El món en femení» a la sala El Toc de Vilanova, amb gran èxit de públic. El passat 1 de març amb motiu de la 56a Campanya Contra La Fam, van fer una actuació de playback el grup de Complex «La alegria de Vilanova», a l'Orfeó vilanoví. I també en aquest espai, divendres 20 de març, van realitzar un sopar solidari, amb la presència del president de Mans Unides del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, el Sr. Josep M. Oró i el testimoni del vilanoví Ramon Carbonell a terres argen-

Jornada d'Apostolat Seglar. Quasi un centenar de persones de les diverses diòcesis de Catalunya es van aplegar al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès, el dissabte 14 de març, per a poder escoltar l'aportació del Sr. Josuè Fonseca, de la comunitat Fe i Vida de Santander amb el títol «Comunitat de deixebles evangelitzadors» posant en valor i compartint la seva experiència d'aquesta doble crida que ens fa el papa Francesc a *Evangelii Gaudium*. Després de l'aportació hi va haver un temps per a recollir els ressons en un treball per grups i un temps de diàleg amb ell. La trobada va acabar amb la celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe Xavier Novell —responsable de la Comissió interdiocesana de l'Apostolat Seglar— i un dinar de germanor.

Conferència quaresmal a la Catedral de Sant Llorenç.

La va pronunciar el bisbe Agustí el dia 15 de març, amb el títol «Vetlla de l'amor traït». La ponència va anar intercalada d'intermedis musicals a càrrec del grup musical GM5, que va interpretar peces de T. L. de Victoria.

AGENDA

Jornades de Montserrat. Els dies 29, 30 i 31 de març la Delegació per a la Vida Consagrada celebra les Jornades de Montserrat que tenen per objectiu anar a les fonts de la vida cristiana a través de la reflexió sobre la Paraula de Déu, la fe, el diàleg, la participació en els oficis divins i l'entorn ambiental i monàstic. Els temes de les conferències seran: «El religiós, signe de guarició», pel P. Josep Miquel Bauset, osb; «La litúrgia en l'*Evangelii Gaudium*», pel P. Bernabé Dalmou, osb; «Meditació

a prop de la Pasqua», pel P. Joan Maria Mayol, osb; «El Pater noster», pel P. Xavier Poch, osb. A més, es podrà participar en altres activitats del monestir.

Pastoral del Sord. Celebracions de Setmana Santa interpretades en llengua de signes per a sords. Dijous Sant a les 19 h: Missa de la Cena del Senyor, a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent, 114). Divendres Sant, a les 12.30 h: la Passió del Senyor; a las 14 h, Dinar Solidari; a les 15 h: Via Crucis amb projecció, a la parròquia Santa Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta, 68 - c/ Benet Mercadé, 25). Vetlla Pasqual, dissabte 4 d'abril, a les 21 h, a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent, 114).

Diumenge de Pasqua a l'Església de l'Espirall.

El dia 5 d'abril, a les 11 h, el bisbe Agustí celebrarà l'Eucaristia en aquest temple de Vilafranca del Penedès.

CATEDRAL

Celebracions de Setmana Santa,

presidides pel bisbe Agustí: *Dimecres 1 d'abril*, 11 h, Missa del Crisma. *Dijous 2 d'abril*, 20 h, celebració de la Cena del Senyor. *Divendres 3 d'abril*, 18 h, celebració de la Passió del Senyor; 20 h, Via Crucis a la Catedral i la Plaça de la Vila. *Dissabte 4 d'abril*, 22 h, Vetlla Pasqual.

ECO DE LA PALABRA

Contemporáneos de Jesús

A la puerta de la gran celebración del Misterio Pascual uno ha de intensificar lo que ya a lo largo del camino cuaresmal ha venido practicando. Ha de hacer un esfuerzo por recuperar la interioridad (no porque esté ahora de moda), una concentración de la mirada en lo esencial de la vida (para no verse distraído y alienado en lo superfluo), una aproximación cordial y afectiva a la persona de Jesucristo (evitando elucubraciones y discusiones). El itinerario de la Cuaresma no ha tenido más objetivo que el de llegar más predispuestos a vivir este momento.

Aprovechemos todos los recursos que tenemos a nuestro alcance. Nos ayuda la religiosidad popular, con sus imágenes, procesiones, desfiles, tradiciones: logra crear un ambiente y estimular nuestra sensibilidad. Nos ayuda, principalmente, la liturgia misma, cargada de rica simbología y bellas plegarias. Pero ¿sería mucho pedir, que todo nos permitiera encontrarnos cara a cara y junto a la persona viva de Jesucristo?

Ya pudimos recordar en estas páginas el conocido camino de oración que santa Teresa de Ávila eligió para acceder a Jesucristo: verle siempre cercano, como nos narran los Evangelios, según su humanidad. Hoy nos ayuda saber que esta cercanía de Jesús era apreciada particularmen-

te por la santa cuando le contemplaba sufriendo como nosotros:

«Tenía este modo de oración: que como no podía discurrir con el entendimiento, procuraba representar a Cristo dentro de mí, y me encontraba mejor —a mi parecer— en los lugares donde le veía más solo; me parecía que estando solo y afligido, como persona necesitada, me había de admitir a mí... Muchos años las más noches antes que me durmiese, cuando para dormir me encomendaba a Dios, siempre pensaba un poco en este paso de la oración del huerto, aun desde que no era monja, porque me dijeron se ganaban muchos perdones.» (Vida 9,4)

El secreto está, no tanto en proyectar sobre Jesús nuestra experiencia, sino traer la suya a nuestro momento presente y dejarnos afectar por ella. Es decir, verificar que lo que Él vivió —«sus flaquezas y trabajos»— es realmente nuestro y de toda la humanidad. Y así llegar a compartir por amistad su dolor. Según leemos en *Cuentas de Conciencia*, el Domingo de Ramos de 1571, santa Teresa se ve embargada por la visión de la sangre de Cristo, el sufrimiento que significó la Pasión. Pero lo que llega a captar es el significado de este sufrimiento: «Es por nosotros, no

nos faltará la misericordia. Lo que en Cristo es sufriendo se traduce en gozo para nosotros». A los pocos días experimenta intensamente el sufrimiento de la Pasión de Jesús, para pasar a continuación a verse participando de la alegría pascual.

Nosotros sabemos que el protagonista de estos días es Jesucristo. No puede ser de otra manera. Pero en Él nos sentimos contemporáneos de todo el sufrimiento de la humanidad. Las escenas de la Pasión despiertan nuestros resortes más sensibles, para acceder a Jesús mismo, en quien reconocemos tantos rostros contemporáneos que lloran su propio calvario: niños víctimas de rupturas familiares, de abusos o de explotación; familias que sobreviven en precario; cristianos perseguidos y masacrados, gente abandonada y herida en su dignidad, pueblos y gentes sistemáticamente víctimas de la violencia... y un interminable etcétera.

Si el Espíritu nos permite llegar al fondo de esta experiencia, sin duda nos conducirá a ser igualmente contemporáneos del Cristo Resucitado. Naturalmente Cristo seguirá sufriendo en la humanidad, pero con Él podremos atravesar el dolor sin perder la alegría.

† Agustí Cortés Soriano

Obispo de Sant Feliu de Llobregat